Sedan åtta år tillbaka har det varit god sed, att Sveriges missionärskandidater mötts till s. k. weekends två gånger på året. I vår kommer »weekenden» att få formen av ett läger. Platsen för det blir Stockholms stifts ungdomsgård Graninge belägen omkring 20 minuters bussfärd från Stockholm, där buss avgår från Borgmästaregatan.

Tiden är fixerad till den 8—9 mars med samling lördag kl. 19.

Det blir en rad för blivande missionärer högaktuella ämnen, som kommer att behandlas i föredrag, bibelstudier och samtal. Bland dem är »Väckelsen på missionsfältet» och »Världskris och världsmission».

Kostnaden för lägret blir 11 kr. I detta pris ingår avgiften för såväl logi som lördagskvällens och söndagens måltider.

Inbjudan riktar sig till ungdom, som känt Herrens kallelse eller som i övrigt är intresserad av yttre missionen. Deltagarna torde medtaga filt, sänglinne och handduk.

Anmälan sker *senast* tisdagen den 4 mars till stud. Tage Stigback, Johannelunds M. I., *Bromma*. Tel. Stockholm 26 48 93.

Influtna missionsgåvor

Januari månad	
1951	*1952*
10.157 : 43	15.823 : 29[1]

[1]) Därav test.-medel 2.500 : —.

Ljusglimtar

Prenumerationspris kr 3 : — per år.

Prenumeration sker genom Svenska Mongol- och Japanmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm.

Tel. 10 62 05. Postgironummer 51015.

Ansvarig utgivare: *Joel Eriksson.*

Lindbergs Tryckeriaktiebolag, Stockholm 1952

94465

Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

Nr 4 | EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM | April 1952

En värld i skriande nöd

Runt omkring oss är en värld av skriande andlig nöd. För varje timme som går drunknar människor i synd och last. Många av dem vill inte gå under, men de gör det ändå. Strömmen tar dem med sig, och vattenvirveln suger dem ned i djupet. Och fåfängt sträcker de sina händer mot höjden. Tänk, om du och jag kunde hjälpa någon! Tänk, om du och jag kunde gripa dessa uppåtsträckta händer!

Sökande själar spanar efter ljus utan att upptäcka någonting annat än kolvsart mörker. Gud känner de inte. Hans ord är tillslutet för dem. De förstår inte ens att söka kunskap om honom i den heliga boken. Och många av dessa är så trötta, att de inte orkar leva. De dör i förtid och för egen hand.

Ändå har Gud satt dig och mig att vara himlaljus i världen och någons frälsning beror på dig och mig. Tänk, vilken olycka det då är, om ljuset förvandlas till en rykande veke, som osar och avskräcker mer än den lyser och lockar.

Mitt eget hjärta skälver av ångest, då jag skriver dessa rader. Mänskligheten står vid skiljevägen. Den rusar fram mot vägskälet och gör sitt val utan att till fullo veta vart vägen den väljer slutligen bär. Ve oss kristna, om vi inte har svaret på de stora frågorna! Ve oss, om vi inte har någonting, varmed vi kan mätta själarnas hunger!

Frank Mangs

Ljusets rike och dess återglans

Av *Gerda Ollén.*

Jesus hade kommit för att vara världens, hela mänsklighetens ljus. Men människorna älskade mörkret mer än ljuset. De ville ej bli blottade och genomskådade utan ville vara dolda i mörkret. »De kommo icke till ljuset, för att deras gärningar icke skulle bliva blottade», så lyder Skriftens ord.

Som det var på Jesu tid, så är det ännu. Ännu lyser ljuset i mörkret, och mörkret har icke fått makt därmed. Men människorna ser icke ljus i Guds ljus, de ser icke honom, som är världens ljus. Hur vemodsfullt ljuder icke ännu i dag Jesu ord: »Världen ser mig icke.» Det är därför människolivet för de flesta är så tomt, så torftigt och glädjefattigt. Alla andra ljus saknar värme och liv och kan ej skänka åt människors inre bestående lycka och rikedom.

Men de, som låter sig övervinnas av ljusets dragande makt, så att tron på ljuset blir en levande verklighet i deras liv, de föres från mörker till ljus, in i ett nytt liv. Deras ögon öppnas, så att de kan *se den Levande* — visserligen ej i hans fulla härlighet och glans, men ändå så att underbart himmelskt ljus börjar stråla för deras inre syn. Vi vet nu, att Han lever, och att vi får liv genom hans liv. Vi vet att samma liv, som är i honom, nu verkar i vårt innersta. Vi ser honom som en inre, andlig, levande verklighet, som väl stundtals kan döljas, men som genom tron ständigt är gripbar. Därmed upplåter sig för oss — kanske med ens, kanske i stigande grad under loppet av ett helt liv — en ny värld.

Det är en värld av outsäglig skönhet, härlighet och glans. Den är oändlig och sträcker sig in i evigheters evighet. Dess rikedomar är omätliga, oöverskådliga, ofattbara för oss små, begränsade människovarelser. Men vi förstår, att här i frälsningens underbara värld är det eviga livets krafter i verksamhet. Här öppnar sig alla möjligheter, här kan allt ske för den som tror.

Här är en värld av oändlig trygghet, ty vi är ledda av en Faders och Frälsares hand. Ingenting når oss, som ej Han tillstädjer för sina höga syften. »Ingen kan rycka dem ur min hand», så lyder hans ord — ingen fiende kan bli oss övermäktig, ingen synd kan besegra oss och skilja oss från honom.

Det är en värld av stillhet och ro för själen. »Min frid giver jag eder; icke giver jag eder den, som världen giver. Edra hjärtan vare icke oroliga eller försagda.» »I skolen finna ro för edra själar.»

Det är en värld av nåd, förunderlig, ofattbar! Av fri, oförskylld nåd

kommer en fattig och utblottad syndare ditin. Dess portar upplåtes ej för de rika, ej för de mätta och självbelåtna. Endast de som begär nåd och vill leva av nåd får komma ditin.

Det är en värld av förlåtelse, fri och full och överflödande, av ständig rening, av nytt liv och ny kraft. Det är en värld av helig gemenskap med Gud, där hans ord ger mättnad, liv och kraft och ljus åt själen. En värld av himmelsk kärlek, en den mest personliga kärlek, som är starkare än döden och vars mål och syften är så höga, så djupa och så långtgående, att vi knappast ens aningsvis kan fatta dem. Aposteln beder, att vi måtte kunna förmå fatta, vad bredden och längden, höjden och djupet är, och så lära känna denna kärlek, som övergår kunskapen, och uppfyllas därav.

Det är en värld, där bönens hemligheter uppenbaras och under sker för var och en som tror. Här är obegränsade möjligheter, rikedomar, som ej kan överskådas, men som alltmer avslöjas för trons öga. —

Må vi inför denna nådens omätliga rikedom stanna och besinna, vad den innebär för oss och våra liv.

Lyser det från våra liv? Om vi är tända av Guds ljus, så måste något lysa från vårt väsens innersta, något som bär vittne om Gud, och som ej kan förklaras utan genom honom. Ett ljus vittnar genom att lysa. Så skulle ock vi vittna genom att vara till. Ljuset i oss, den Andens frukt, som är kärlek, glädje, frid, tålamod, mildhet, godhet, trofasthet, saktmod och återhållsamhet, skulle uppenbaras och bära sitt oemotsägliga vittnesbörd om Gud ut i världen.

Brinner ej våra ljus, ljuder ej våra vittnesbörd, verkar ej Andens dragande kraft genom våra liv? Ingen fråga kan vara mer brännande, mer ofrånkomlig än denna.

Gud, vår Gud, låt ditt ljus lysa genom oss! Övervinn allt i oss, som kan förhindra dess sken, att människor måtte finna dig, du våra själars liv och ljus och mättnad!

Inför korset

Jesu, du mitt liv, min hälsa,
Jesu, du för mig är död.
Du dig utgav mig att frälsa
I den djupsta själanöd.
Intet skall mig nu fördärva,
Liv och sällhet skall jag ärva,
Pris och ära vare dig,
Herre Jesu, innerlig!

Nu dig tackar allt mitt hjärta,
Jesu, för din myckna nöd,
För din ångest, för din smärta,
För ditt kors och för din död.
Ja, för allt det bittra, svåra,
Som du led för synder våra.
Pris och ära vare dig,
Herre Jesu, innerlig!

Arbetet i Muroran

Edvin och Birgitta Bohlin berättar

Edvin och Birgitta Bohlin har sänt Kvällssyföreningen i Stockholm följande brev, daterade Muroran den 23 jan. och den 3 febr. 1952.

Kära vänner!

Nu är det väldigt länge sedan jag skrev något brev till Er direkt, och jag känner mig verkligen skuldmedveten. Förlåt mig!

Men nu i kväll måste jag skriva några rader. Vi har haft en god dag här i dag, och jag känner mig så tacksam till Gud. I går kväll hade vi den engelska bibelklassen här, och den samlas varje tisdagskväll. Och jag är så glad och tacksam för den lilla gruppen. Nu sist

Familjen Bohlin utanför sitt hem. Foto: E. B—n.

var det ungefär 15 stycken med. Jag har ingen tolk till dessa tisdagsmöten, utan vi är helt och hållet hänvisade till engelska språket. Lukas evangelium är läroboken. En av vännerna i gruppen är advokat, ett par är lärare, en är från radiotjänst, en från banken osv. Vår önskan och bön är, att Gud genom dessa stunder skulle få vinna någon för sitt himmelska rike.

På onsdagsfm. har vi möte här i vårt hem för dem som har tid, men det har varit svårt att samla folk och i dag var det ej heller

många med, men det kändes så öppet och gott. En av grannfruarna var med för första gången, och efter mötet hade hon ett glädjebudskap att förtälja. Hon undrade om vi ej behövde hjälp i vårt hus. I så fall hade hon en syster några mil härifrån som kunde få bo hos henne och hjälpa oss på dagarna. Vi har varit utan hjälp i köket sedan jul, då vi hade en 15 års flicka som hjälpte oss ett tag. Och nu har vi så bett till Gud att sända oss en annan hjälp för att vi skulle få mera tid till annat arbete, och nu ser det verkligen ut som om vi skulle få en. Herren är i sanning god mot dem som förbidar honom.

På lördagskvällarna kommer det särskilt ungt folk till oss, och det är alltid roligt med ungdom. Ungdom är ju också mer mottaglig för evangelium.

På söndagarna har vi möte här i vårt hem, och vi skulle nog önska, att det komme fler till dessa stunder. Det är vår dagliga bön, att Herren skulle väcka behov hos några fler att komma till oss. Var med oss i bön om detta.

I förra veckan hade vi en ganska stor överraskning här, som jag måste berätta om.

Jag hade ett ärende och måste resa till Tomakomai en em. för att träffa Eric Almefors. Eftersom Birgitta aldrig varit där förut, beslöt vi resa alla tre. Vi reste med 12.30-tåget och kom hem 8.30 på kvällen. När vi kom i närheten av vårt hus, såg vi att det lyste ur fönstren. Det elektriska ljuset var tänt. Och vi undrade så, vad det betydde. Innan vi gick, hade jag satt haspen med hänglås för köksdörren, och utifrån var allt som då vi lämnade det. Men inne i huset var det oredat en hel del. Sängkläderna var uppvikta och dörrarna till ett skåp stod vidöppna och i köket var grynsäcken uttagen ur skåpet och stod vid dörren. Men det enda vi saknade var matkassan, där vi hade några hundra yen, dvs. 7—8 sv. kronor. Att någon hade varit inne i huset förstod vi, men vem? Och hur hade någon kunnat komma in, då allt var låst som då vi lämnade vårt hem på fm.

Vid niotiden kom polisen, och han berättade att han hade spikat igen dörren, ty tjuven hade brutit bort haspen och kommit in genom köksdörren.

På em. hade två av grannfruarna varit hit för att inbjuda Birgitta till en fest i ett av hemmen. Men eftersom det var låst, gick de hem igen vid 5-tiden. När de då kom, såg de någon lysa med en ficklampa inne i rummen, och det tyckte de var så mystiskt. Vårt hus har två ingångar, en för köket och en huvudingång. Damerna bultade hårt på dörren till huvudingången, men vågade ej gå till köksdörren, ty det kunde vara farligt, ansåg de. Sedan gick en av dem och ringde efter polisen. Och när polisen kom, var tjuven förstås borta. Han hade blivit skrämd av bultandet på ytterdörren och sprungit ut igen och med tillhjälp av vår lilla stege tagit sig över staketet och över grannens gård försvunnit i mörkret. I hastigheten hade han ej kunnat

få med sig mer än hushållskassan. Grynsäcken som han gjort i ordning, hann han ej få med sig.

Poliskonstapeln, som är en mycket god och snäll man, hade då tänt lyset i rummen, för att det skulle se ut som om vi var hemma, och så spikat igen dörren, och så fann vi det när vi kom hem igen.

Hade ej grannfruarna kommit just då tjuven var här kunde vi ha förlorat mycket, ty min kamera, Birgittas klocka och mycket annat var olåst hos oss. Dagen därefter, då polisen och grannfruarna kom igen och vi berättade att vi i detta såg Guds ledning och beskydd, som sände hit grannarna just i rätta stunden, så var polismannen riktigt gripen. Ja, Herren är god mot de sina.

Nu har vi haft några vackra vinterdagar med sol och fint väder, men i dag har det börjat snöa igen och det är nog ej så långt ifrån en halv meter som kommit och mer ser det ut att komma. Den allra värsta kylan tycks dock vara över, och det är jag glad åt. Hur många grader kallt det varit ute vet jag ej, men när det varit som kallast ute, hade vi inne på morgonen mellan 3—4 grader kallt. En kväll glömde jag stänga av vattenledningen och en kran frös sönder, men nu är det som sagt mildare i luften, och det är jag tacksam för. Jag är ingen älskare av kyla.

Vår lilla tös växer och blir större och större, som naturligt är. Hon håller på att lära sig tala lite och det blir en blandning av svenska och japanska.

När vi ätit frukost och kvällsmat och tager fram sångböckerna, så säger hon: »bedja», men hon har lite svårt för att sitta stilla under bönen. Vem hon nu är lik månne...

Så har vi det här i vårt unga arbete i Japan och jag vill tacka Er kära vänner för offer och förböner för Herrens verk i Fjärran Östern.

En hjärtlig hälsning till var och en utav Er med Gal. 6:9, där aposteln manar oss: Låtom oss icke förtröttas att göra vad gott är; ty om vi icke uppgivas, så skola vi, när tiden är inne, får inbärga vår skörd.

Er tillgivne
Edvin.

Birgitta Bohlins brev lyder:

Kära bedjande vänner!

Det är söndagskväll. Den förskräckliga, kalla snöstormen har mojnat av. Åter går det att hålla värmen utan att behöva sprängelda. Och vi drar en lättnadens suck och tackar Gud för att vi här har kol ute i boden och varma kläder. Samtidigt känns det så tungt att veta, att så många, många här uppe i Japans nordligaste ö på grund av fattigdom far mycket illa i kylan. Men även de som skulle ha råd klä på sig ordentligt, de går i tunna japanska dräkter. Detta gäller särskilt kvinnorna och barnen. Vår tolk och jag talade om detta faktum för en tid sen. »Jag tror, att japanerna ursprungligen kommit från varmare trakter, och så är de så oförståndiga och kan ej anpassa klädedräkten efter klimatet», sade hon.

Skinnkläder, som så väl skulle behövas till skydd mot den genomträngande kalla nordanvinden, ser man sällan. Kvinnan har schal, när det är som kallast. De påminner mig då om min barndoms Sverige och om farmor. Nej, inte riktigt, ty där under schalen på ryggen sitter ofta ett litet bylte fastsurrat. Man kan nog säga, att Japans barn tillbringar den mesta tiden av de första två åren på mors eller någon annans rygg. Det är kanske bekvämt. Barnet har sällskap samtidigt som man passar lillpojken eller lillflickan. Men för bröstkorgen och lungan måste detta betyda fara både för mor och barn.

Några av barnen på »vår» gata. Foto: E. Bohlin.

Nu är vi redan inne i febr. och vi ser framåt mot värme och vår. Då är det också ofta dimma i Muroran, säger folket här. Hösten är den bästa årstiden, påstås det.

»Hitintills har Herren hulpit så väl, intill i dag, till i dag.» Och det är alltjämt en obeskrivlig nåd att Han vill och kan använda oss i sitt eviga rikes tjänst. Ödmjuk tacksamhet höves oss. Jag tror att många av Er, kära stödjande vänner därhemma, känner detsamma.

Hedendomens makt över detta folk är oerhörd. Jag förnimmer denna mörkrets makt då jag ser gudaskåpen i hemmen. När jag möter

små musikband från buddhisttemplen ute på gatan likaså. Detta hemska som jag ser med mina ögon och förnimmer i mitt innersta kommer mig att ropa till Gud om seger över satan och hans anhang. Det är en väldig hjälp att veta, att Ni, kära vänner, också ber om detta. Tänk, om Gud gav oss en riktig besökelsetid i denna trakt!

Vi gläds åt den lilla skaran som troget kommer till mötena här. Det största och bästa rummet är möteslokal. Vi sitter på kuddar på golvet.

Vi har möten söndag kl. 2.30, onsdag kl. 10 fm., avsett för husmödrar, lördag kl. 6.30. Edvin har också en bibelklass på tisdagskvällarna. Och så vet vi, att Guds ord icke skall återvända fåfängt. Just nu beder vi om en möjlighet för Edvin att ha en bibelklass för ungdomar vid någon av de högre skolorna här i stan.

Ja, det här var bara en liten hälsning från oss härute.

Gud välsigne Er alla! Med den »Osynlige» för ögonen hjälps vi alltjämt åt i kampen för själars frälsning!

Er tillgivna
Birgitta.

Det Almeforsska bröllopet i Tokio

Bröllopshögtidligheten i Tokio, då våra missionärer Eric Almefors och Elsa Bengtsson sammanvigdes, skildras i ett brev till Ljusglimtar från Margith Persson, som vid deltagandet i denna ljusa fest ej kunde ana varken hennes egen lille gosses kort därefter timade bortgång eller den förhärjande naturkatastrofen på Hokkaido en månad senare. Margith Persson skriver:

Lördagen den 2:dra februari rann upp med strålande sol och en klarblå himmel. Det var verkligen högtid och fest i luften, bröllop skulle stånda och två människor skulle förena sina liv och börja sin gemensamma vandring. Elsa och Eric skulle snart vara ett.

Det hade varit brådska och rörelse hemma i huset vid 43, 3 Chome hela morgonen. Trots att det inte skulle bli någon större middag eller bjudning, var det i alla fall mycket som skulle ses till och läggas sista hand vid innan färden till svenska konsulatet skulle företagas, där själva vigselakten skulle förrättas. Vi ville alla söka göra det så högtidligt som möjligt och letade var och en efter det bästa man hade i klädväg för att på varje sätt frambringa allt av högtid och trevnad och sol och ljus fest. Lill-Elsa strålade i kapp med solen där hon snart satt med sin Eric i bilen. De skära nejlikorna var bedårande mot den mörka blå dräkten. Bröllopsgästerna var inte många, Folke, Anna-Lisa och undertecknad, men vi var så mycket mer ett med de två som nu skulle sammanvigas.

Brudparet Almefors.

Efter några formaliteters ordnande vid konsulatet blev vi inbjudna till svenske ministerns ämbetsrum. Friherre Lagerfelt hade ordnat med ett litet bord och framför detta lilla bord ägde så den borgerliga vigseln rum. De gamla, välkända orden om att älska i nöd och lust gav på nytt genljud, löften och ring var snart givna och i trots av att det endast var en borgerlig vigsel, blev det hela till en god och välsignad stund och vi förnam Guds närvaro. Lyckönskningar frambars av friherre och friherrinnan Lagerfelt först och sedan av oss övriga, några telegram hade anlänt, men vi sparade med att läsa dem till stunden senare i vårt hem.

Omedelbart efter vigseln hade vi alla blivit inbjudna att intaga lunch i hemmet hos friherre Lagerfelts. Vi var verkligen överväldigade av all den vänlighet som visades oss och särskilt då de nygifta. Det var mycket, mycket roligt för Elsas och Erics skull och vi fröjdades med dem på denna deras högtidsdag. Den i allt fullkomliga och välsmakande lunchen intogs under en verklig feststämning och höjdpunkten kom, då bröllopstårtan kom in. Det var en stor, avlång kaka, med en mindre, likaledes avlång på toppen och vackert glaserad och dekorerad med

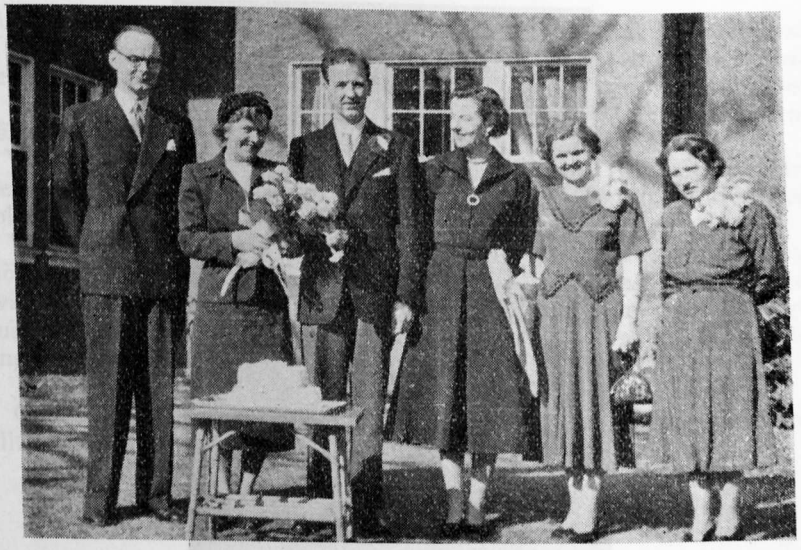

Efter lunchen i trädgården hos friherre och friherrinnan Lagerfelt. I förgrunden resterna av bröllopstårtan. Foto: F. P-n.

rosor och blommor och annat vackert. På amerikanskt vis fattade så Elsa och Eric kniven för att tillsammans skära upp kakan och bjuda ut till de församlade. Det var verkligen både högtidligt och roligt och gott på samma gång. Friherre Lagerfelt höll ett trevligt litet tal till de tu och önskade dem än en gång lycka till och vid efterrätten gav Folke något minnesord och framförde sedan å brudparets, såväl som våra egna vägnar ett varmt och innerligt tack till vårt genomtrevliga ministerpar. De hade verkligen gjort sitt yttersta för att göra denna dag till ett ljust och vackert minne för livet för de två som nyss förenats.

Efter lunchen togs några kort ute i trädgården och sist bjöds vi på kaffe i salongen och efter ännu en liten stunds samvaro och samspråk hade bilen kommit, som skulle ta oss hem igen. Vi stannade på hemvägen hos en fotograf och vi hoppades, att resultatet därav skulle bli strålande!

Härhemma hade vi sedan en liten stund tillsammans då våra pojkar skulle få vara med. Deras ögon tindrade förväntansfullt. »Elsa» var inte bara »Elsa» mer, utan Mrs. Almefors och det var ju lite underligt för dem. Nu kom deras tur att smaka bröllopstårta och få läskedrycker och frukt och choklad och de strålade i kapp med »Elsa». Till sist hade vi en liten stund omkring sången, ordet och bönen, en stund som blev rikt välsignad och dyrbar för oss alla. Hur vi önskade att våra kamrater på Hokkaido också varit med oss! Och hur roligt skulle det

inte ha varit om Elsa och Eric kunnat få ha sina nära och kära med. Men en missionär får lära sig att fira de flesta av sitt livs högtidsdagar skild från dem man håller av. Många telegram hade också anlänt, både från Sverige och från missionärskamrater här i Japan och de lästes också. Till sist hade vi så en gemensam bönestund, då vi på ett alldeles särskilt sätt bar fram Elsa och Eric inför Gud och också den uppgift de nu tillsammans skall få gå in i. Som en tindrande löftesstjärna lyser och strålar ett av minnesorden som gavs till våra vänner: »Han skall icke svika i trofasthet.» Över det nyblivna lilla hemmet i Tomakomai lyser Guds trofasthet och välsignelse, över deras gemensamma liv likaså och i arbetet bland detta civiliserade hednafolk skall Hans trofasthet bära och ge nya krafter och nytt mod, då vardagens enahanda vill göra oss misströstande och modfällda. Må missionsstationen i Tomakomai, där Elsa och Eric nu fått sitt hem, bli till en ljuspunkt för många och en plats där sökande människobarn kan finna vägen till Gud.

Margith Persson

Ett missionärsbarns mognande för himmelen

Två brev om lille Lars-Gunnar Perssons sista tid på jorden.

I ett brev av den 16:e febr. ger vår missionär Margith Persson en gripande skildring av sin lille gosses sista tid på jorden. Samtidigt fick vi från S.M.K.-missionären fru Frances Haglund mottaga en berättelse om själva begravningshögtidligheten. De båda breven följer här nedan. Margith Persson skriver efter några personliga hälsningsord:

Ville också försöka att lämna några närmare uppgifter om vår älskade lille Lars' hemgång. Vi förstår att Ni därhemma undrar mycket, men vi har ännu inte orkat skriva om några närmare detaljer. Frances Haglund har nog skrivit om begravningen, så jag skall inte närmare gå in på det. Det kom som en väldig chock över oss och så gränslöst oväntat. Lars skulle ha sin lilla hand uträttad eller rättare sagt de små fingrarna. Det skulle ju ha varit gjort tidigare, men i fjol hade han sin ögonoperation och kunde inte orka med mera då. Vi hade talat med dr Sypher, en mycket sympatisk läkare och en välkänd kirurg. Vi undrade om vi kunde vänta till sommaren, men han rådde oss att inte vänta längre utan att göra det så fort som möjligt. Datum för operationen var så bestämd till den 7:e febr. Han var frisk och duktig och käck som vanligt då han gick hemifrån på morgonen tillsammans med sin pappa, satt en liten stund i mitt knä medan Folke åt frukost. Just då han går ut genom dörren, vänder han sig om och säger: »Mamma, kan du inte komma med till sjukhuset.» Jag sva-

rade, att jag skulle komma så fort jag sänt de andra två till skolan och skulle vara hos honom då han vaknade upp från narkosen. Han syntes nöjd men kommer till mig och slår armarna om mig och kramar mig flera gånger. I dörren vänder han sig om igen och säger: »Sayonara», adjö på japanska. Det var det sista jag såg av vår skatt. Väl framme vid sjukhuset göres han färdig för operationen på vanligt sätt och var, som vanligt, mycket modig. Operationen var över och doktorn gladdes över det goda resultatet, det hade blivit bättre än han vågat hoppas själv. Lars började vakna upp och röra sig, då helt plötsligt, utan någon som helst varning, hans hjärta upphör att slå. Det hade fungerat fullkomligt normalt och arbetat stadigt under hela operationen och han hade ett starkt hjärta annars. Trots injektioner och allt som gjordes stod han inte att räddas till livet. Vid en vanlig hjärtattack är det i de flesta fall något gensvar efter injektioner i hjärtmusklerna, men hans lilla hjärta slog inte ett enda slag till. Doktorn stod lamslagen och så gjorde vi. Då jag anlände till sjukhuset fanns Lars inte mer i detta livet. Vi har stått frågande och undrande över Guds ledning och våra varför har varit många, men vi vet, under allt, att Gud inte gör några misstag. Vi vet, att vi gjorde det som vi trodde skulle bli det bästa för lille Lasse, då vi lät denna operation komma till stånd, ty hans hand började besvära honom mer och mer. Och så kan vi inte annat än i ödmjukhet böja oss inför Gud och på nytt säga: »Ske din vilja.» Det är så svårt, så gränslöst svårt och vi är så mänskliga, så väldigt mänskliga, men Gud ger dock nåd och kraft och tröst under allt. Nu har vi två små gravar i Mongoliet och en i Japan, men tre skatter i himlen. Himlen synes oss mer verklig och mer nära än någonsin förr. Pastor Hagners ord till mig i min avskiljningsstund för över sexton år sedan har ringt i mina öron åter och åter dessa dagar: »Kanske skall du få bädda gravar därute och få ge offer som synes dig allt för stora . . .» Vi har fått gå den vägen, Folke och jag, men under allt tror vi att Gud har en särskild mening med vad Han låter ske. Vår stora, innerliga önskan är, att vi må få nåd till att bli mer brukbara i den store Mästarens händer än förut.

Det sista kortet av Lars-Gunnar.

Då vi nu tänker tillbaka på dessa två sista månader i synnerhet, så ser vi hur Lars liksom mognat för himlen. Många gånger har han givit mig frågor som dessa: »Mamma, tror du jag får gå till himlen när jag dör och tror du, mamma, att jag skall gå till himlen snart och tror du mamma, att jag får leka med Lillan, vår lilla flicka, i himlen?» Ibland har han kunnat slå sina armar om mig och säga: »My loving, darling mother, I will never leave you till I die.» (Min älskade, rara Mamma, jag vill inte lämna dig förrän jag dör). Jag har vid flera tillfällen tänkt, att Lars mognar andligen så fort, nästan onaturligt för en liten frisk, skojfrisk pojke. Just innan jag gick upp till sjukhuset ser jag på väggalmanackan efter ordet för dagen och där står det: »Herren göre vad Honom täckes.» Det måste ha varit just de minuterna då Lars gick hem, som Gud mötte mig med de orden. Ett ord som Gud på ett alldeles särskilt sätt gett till oss dessa dagar är från Sakarja 8: 5, »Och stadens gator skola vara fulla av gossar och flickor, som leka där på gatorna.» Fastän tomrummet i hemmet är gränslöst stort, så vet vi, att Lars dock nu har det bättre och är bärgad för evigt hos Jesus.

Vi har mötts av så mycken kärlek och sympati både från japaner och utlänningar under dessa dagar. Blommor har nästan fyllt vårt hem och kort och brev och telegram har varit många. På mycket underliga vägar, som jag inte kan gå in på, hände det sig så, att mannen som vi kom i kontakt med och som skulle sköta om att få kistan gjord, var och har varit anställd i en svensk firma här i Tokio i många år. Den vackra lilla kistan, draperad utan och innan med tjockt, vitt siden, nekade han att ta ett enda öres betalning för. Denne man är kristen och sade, att om han inte fick göra det för oss, så gjorde han det för Lars och för Gud. Inga övertalningar kan förmå honom att ta emot betalning för detta. Även likvagnen betalade han. Våra hjärtan har värmts inför all vänlighet och sympati och vi vet, att Gud skall löna alla dessa kära vänner.

»Nature writhes and hates the rod —
Faith looks up and blesses God;
Sense looks downward — Faith above;
Nature sees harshness — Faith sees love.
O, let faith victorius be —
Let it reign triumphantly.*

Med kärlekens hälsningar från oss alla.

Margith och *Folke*. *Rolf, Ingemar.*

---

* På vårt språk ungefär: »Det naturliga sinnet våndas under gisslet och hatar det — Tron ser uppåt och välsignar Gud; Förståndet ser nedåt — tron uppåt; Vår natur ser grym meningslöshet — tron ser kärlek. O, låt tron vinna seger — triumfera!»

Missionär Frances Haglunds brev lyder:

För alla, som kände lille Lars-Gunnar, kom meddelandet om hans hastiga och oväntade bortgång som en chock. Lars-Gunnar, den käcke, livlige och skojfriske pojken, var borta. Vi läste telegrammet om och om igen. Det måste dock vara sant!

Söndagen den tionde februari gick in med klart väder och solsken. Det var en Guds nåd, att det blev så vackert väder. Den ena bilen efter den andra rullade fram till Union Church, då missionärer från

På kyrkogården.

olika missionssällskap med sina barn kom för att deltaga i Margith och Folke Perssons sorg. Även svenska ministerparet, friherre och friherrinnan Lagerfelt, var närvarande, vilket varmt uppskattades av samtliga. En stor skara japanska vänner hade också slutit upp.

Framme i koret i den enkla, vackra kyrkan stod Lars-Gunnars kista, som var draperad med vitt siden. Ett kors av röda blommor låg ovanpå. Vackra kransar och blomsterbuketter stod runt omkring.

När Lars-Gunnars föräldrar och bröder intagit sina platser sjöngs »När han kommer, när han kommer, Att samla de sina, Sina kära, sina trogna, En gång i sin famn» av en kvinnlig missionär från Amerikanska Missionsförbundet. Pastor Lindberg, tillhörande Amerikanska Baptistkyrkan, förrättade jordfästningen. Pastor L. lärde känna lille Lars-Gunnar under resan från Amerika till Japan. Lars-Gunnars klasskamrater under ledning av sin lärarinna läste Herdepsalmen,

varefter de sjöng Lars-Gunnars älsklingssång »Jesus loves me, This I know.» Pastor Lindberg berättade att dagen före operationen hade turen kommit till Lars-Gunnar att bedja vid klassens morgonbön. Han hade då bett med ungefär följande ord:

»Vår himmelske Fader, jag tackar dig denna vackra dag. Hjälp oss medan vi arbeta och leka. Välsigna alla människor i Korea att flera måtte bli frälsta. Välsigna mig, när jag far till sjukhuset i morgon. För Jesu skull. Amen.»

Pastor Lindberg läste tröstens ord ur Skriften och sade, att Lars-Gunnar var beredd att möta Jesus. Han var ovanligt andligt mogen för sin ålder. På båtresan kom han ofta till pastor Lindberg med frågor om Gud och himlen. Han älskade verkligen Herren Jesus. Pastor Lindberg uppmanade de närvarande att vara redo såsom Lars-Gunnar var det.

Sorgehögtiden avslutades med en solosång, varefter kistan bars ut ur kyrkan till den väntande bilen. Resan till kyrkogården i Yokohama skedde nämligen med bil. Vägen dit var lång, ungefär tre svenska mil. Vänner hade med glädje ställt sina bilar till förfogande. Kyrkogården ligger på en hög platå med utomordentlig utsikt. Här får Lars-Gunnar vila till Uppståndelsens morgon. En liten grupp svenskar och svenskamerikanare sjöng »Tryggare kan ingen vara». Efter en kort gudstjänst sänktes kistan ned, graven fylldes igen och de vackra kransarna och blomsterbuketterna lades ovanpå.

Lars-Gunnar är bärgad för evigt. Undrande står vi inför Guds handlingssätt. Men vissheten ger tröst, att »Vad han tar och vad han giver, Samme Fader han förbliver, Och hans mål är blott det ena: Barnets sanna väl allena!»

Frances Haglund.

Allvarsfrågor

Säg, är du en tillgång för Herren
i den stad eller bygd, där du bor?
Betyder det något för någon,
att du på din Frälsare tror?

Säg, vet dina nära och kära,
att ditt liv du vill leva för Gud?
Bär vardagens gärning sin prägel
av lydnad för Mästarens bud?

Säg, blev du för någon till hugnad
och till tröst under prövningens dag
eller skymde du himlen för någon
med ditt stora och självviska Jag?

Säg, skall du väl saknas på jorden,
när till sist du har lämnat ditt hus?
Skall det dröja längs vägen du vandrat
en förunderlig strimma av ljus?

Einar Rimmerfors.

Göteborgs-jubileet

Det var med glädje jag tog emot inbjudan från mongolkretsen i Göteborg att vara med på deras tioårsfest.

Det var efter ett besök, som vår nu hemgångne ordförande, redaktör Jakob Lundahl, och jag gjorde i Göteborg, som denna missionskrets bildades. Ända sedan dess har jag med stort intresse följt kretsens arbete och tagit del av deras insatser för vår mission. Jag gladdes därför mycket åt att få vara med på tioårshögtiden.

På vägen ner till Göteborg fick jag tillfälle besöka vår missions vänner på några platser och tala om vårt missionsarbete. Våra mongoler har fortfarande ett stort rum i missionsvännernas hjärtan, detta kunde man inte ta miste på, då vi samlades, och talet rörde sig om vårt arbete bland stäppens folk. Glädjande nog förmärktes emellertid också ett påtagligt intresse för vårt nya fält i Japan. Inte tror jag, att japanerna kan tränga ut mongolerna. Säkert får dessa senare behålla sin plats i våra tankar, känslor och böner. Jag kände emellertid så starkt på denna resa, att Gud givit oss ännu ett pund att förvalta. I trons lydnad har våra missionsvänner med frimodighet gått in i nya uppgifter, som missionens Herre ställt oss inför.

Glädje och tacksamhet kännetecknade tioårshögtiden i Göteborg. Gudstjänsten i S:t Jakobs kyrka gav oss tillfälle till en återblick på den sådd, som vi fått vara med att så i Mongoliet. Några små berättelser om människor, som Gud har sökt upp och utfört ett nådens under med, blev levande vittnesbörd om att även i Mongoliet håller en evighetsskörd på att växa genom kunskapen om Kristus Jesus.

För vännerna i kretsen har de gångna tio åren varit rikt givande. Detta omvittnades både i den utförliga tioårsberättelsen, som föredrogs under samkvämet, som hölls på Hushållsskolan Margareta efter mötet i kyrkan. Även av personliga uttalanden framgick, att vännerna högt uppskattade den sammanhållning och gemenskap, som missionskretsen givit sina medlemmar.

Pastor David Sandberg påminde i sitt hälsningstal i kyrkan om missionärsavskiljningen 1948, som också skedde i hans kyrka. »Vi kände då en stark släktskap med apostlatidens kristna», sade han.

Det var missionär Eric Almefors, som då avskildes för Mongoliet. Innan han hunnit fram dit, stängdes emellertid dörren till detta land. Då en dörr stängdes, öppnade emellertid missionens Herre en annan. Eric Almefors har tillsammans med missionärerna, som blev utträngda från Mongoliet, nu fått gå in genom de öppna dörrarna i Japan.

Missionär Almefors underhålles nu av Göteborgskretsen, vilken med hoppfull och frimodig tillförsikt och med kärlekens varma intresse gått in för att stödja det nya arbetet i Japan.

I ledningen för kretsens arbete står en kommitté, bestående av följande sex personer: Apotekare K. Nilenius, banktjänsteman K. Bjursten, köpman K. Enggren samt fruarna Ester Eriksson, Tekla Andrén och Anna Olsson.

Under samkvämet avhölls också kretsens administrativa möte, med läsning av revisionsberättelse och tillstyrkande av ansvarsfrihet, som beviljades. Revisorer valdes för kommande år.

Som avslutning läste undertecknad Ef. 4:7, 16 och framhöll betydelsen av den enskildes insats. »Åt var och en särskild av oss blev nåden given», — »det bistånd var led giver med en kraft, som är avmätt efter var särskild dels uppgift.» Ord som dessa betonar starkt vikten av den enskildes uppgift i uppbyggandet av Kristi kropp, som är församlingen. En god insamling för missionen gjordes. Vi skildes med en känsla av att Gud varit oss nära och välsignat högtiden.

Magnus Havermark.

Väckelsen bland Formosas bergstammar

I

I reseskildringar från den ostindiska övärlden, liksom från Formosa och Filippinerna har man ofta läst om huvudjägarna, vilkas främsta åtrå och merit är att samla så många avhuggna människohuvuden som möjligt kring bältet eller små stycken av dödskallar fästade på snören från skuldran till midjan. Särskilt huvudjägarna på Borneo har gjort sig beryktade.

På Formosa, denna stora ö utanför sydöstra Kina — där vi för övrigt har några hundra mongolflyktingar, som vår mission siktar till att så snart som möjligt nå förbindelse med — finns det uppe bland bergen en del stammar, tillhopa c:a 150.000 människor, som är besläktade med övriga huvudjägare av den malajiska rasen. Det underbara är, att bland dessa bergbor går evangelium i våra dagar fram med stormsteg. Stora skaror mottager Kristus med glädje.

Vår missionär Birgitta Bohlin berättade något om denna märkliga väckelserörelse i sin skildring från en missionärskonferens i Karuizawa, införd i nov.-numret 1951 av vår tidning. Nu har på vårt språk utkommit en gripande berättelse om denna underbara väckelserörelse bland Formosas urinnevånare, författad av en kanadensisk missionär James Dickson och översatt till vårt språk av Ester Nyström. Den lilla bokens titel är »Väckelse på Formosa», (Missionsförbundets förlag, kr. 1:75).

Den som tände väckelsens eld bland dessa stammar uppe bland bergen var en kvinna, tillhörande tyalstammen, vid namn Chi-Oang. Den-

na redan åldrande och kroppsligt svaga kvinna lyckades få till stånd ett fredsfördrag mellan bergfolket och Formosas dåvarande herrar, japanerna, som under åren 1895—1945 styrde ön med järnhård hand. Innan japanerna förlorat kriget, förföljde de skoningslöst alla som ville bli kristna. I Miharashi t. ex. kallade polisen allt folket tillsammans och befallde att alla som var kristna skulle räcka upp händerna. Elva av dem lyfte upp händerna. Då förbannade polischefen dem för de trodde på en utländsk gud hellre än att tro på de japanska

Några typer av bergfolket.

gudarna och sade att om de hårdnackat framhärdade i sin tro, skulle han kalla på militären att skjuta dem. De icke kristna befalldes att bespotta och håna de kristna. Senare lade polisen en bild av Kristus på golvet och befallde de kristna att trampa på den och begynte med deras ledare Shirin. Han nekade att lyda och blev hårt slagen. Många torterades nästan till döds. En av dem tvingades att undvara sömn under en hel vecka i följd och blev vansinnig under ett års tid. När han blev frisk igen, fortsatte han sin förkunnelse som förut.

År 1945, när den första missionären återvände efter kriget, väntade honom en stor överraskning. Det rapporterades att det fanns omkring fyra tusen troende bland stam-folket. De hade byggt tolv kyrkor och andra var under uppförande. Också många av kyrkorna på östkusten, där det fanns kinesiska församlingar, hade extra gudstjänster för stamfolket, som då fyllde kyrkorna till bristningsgränsen. I kyrkan i Hoeliankang blev över fem hundra av stamfolket döpta på mindre än ett år. Ledningen i sådana kyrkor hade en väldig uppgift i att förbereda dopkandidaterna.

Några kristna av tyal-stammen kom ner från de höga bergen och frågade en ung pastor i Hoeliankang:

— Hur bygger du en kyrka?

Han tog ett papper och ritade en skiss i stora drag, som visade hur den skulle komma att se ut. Han sade:

— Jag skall komma upp om några veckor och mera i detalj diskutera saken med er.

Men det var för lång tid för dem. När han kom var kyrkan redan färdig!

I Siong Tai-ho byggdes en liten kyrka av några få ivriga kristna kort efter krigsslutet. Efter några månader var kyrkan för liten och man byggde en större. Men snart var den andra kyrkan också för liten och nu är den tredje byggd. Dessa tre kyrkor byggdes inom en period av två år!

Forts. nästa nr.

Meddelanden

Det var natten till den 3:e mars som den jättelika flodvågen, vållad av en jordbävning på havsbottnen omkring 65 km från Hokkaidos sydöstspets, spolade bort hela byar och isolerade flera städer på vår missions arbetsfält. Telegrammen berättade också om vulkaner som började ryka. Med stark oro avvaktade vår missions ledning och vänner närmare underrättelser om hur den fruktansvärda naturkatastrofen drabbat våra båda missionsstationer i Muroran och Tomakomai. Beträffande Muroran kunde man hoppas, att vår missions hus där, beläget relativt högt upp på bergsluttningen ovanför hamnen, skulle ha kommit jämförelsevis lindrigt undan. I fråga om Tomakomai åter med dess flacka, mot havet öppna läge, syntes man ha större skäl till oro. Enligt telegrammen var också denna stad isolerad. Vad man hoppades var, att liksom invånarna i den värst utsatta staden Kushiro i nordost tack vare en radiovarning om den annalkande flodvågen hunnit fly upp i bergen, skulle en liknande varning i tid ha nått också Tomakomai.

Vår Expedition satte sig vid dessa oroväckande underrättelser omedelbart i förbindelse med Utrikesdepartementet, som också den 6:e mars mottog ett telegram från den svenska legationen i Tokio att av de undersökningar den japanska polisen kunnat företaga rörande omfattningen av förödelsen på Hokkaido syntes framgå att de orter, där våra missionärer arbetar, alltså Muroran, Tomakomai och Toya, »*i huvudsak ej* berörts av katastrofen». Inga rapporter om skadade eller om förstörd egendom hade nämligen ingått från dessa platser, hette det i den svenska beskickningens telegram till UD.

Dessa underrättelser verkade givetvis lugnande på de många av vår missions vänner, som i dessa kritiska dagar för visso med brinnande förbön omslutit de våra där ute. Så kom den 8:e mars ett meddelande

från UD till vår Expedition, att den svenska beskickningen i Tokio telegraferat: Missionär Almefors bekräftar, att *ingen skadegörelse drabbat missionsstationen i Tomakomai.* Att det var med stor tacksamhet till Gud, som vår missionsledning mottog detta sista meddelande, säger sig självt.

Sedan detta skrivits, har brev nått oss från våra samtliga missionärer på Hokkaido. De är alla välbehållna, men deras hus har gungat våldsamt. Deras skildringar skall inflyta i nästa n:r av vår tidning.

*

En bror till vår missionär Edvin Bohlin, anställd vid Bolidengruvan, har enligt telegram i dagspressen skadats till döds under arbete i gruvan. Han var vid tillfället ensam på arbetsplatsen.

Den förolyckade John Yngve Bohlin var född 1905 och anställdes hos Bolidens Gruv A. B. 1928. Han har i ett par årtionden arbetat som borrare, tappare, lastare och brytare. Av både kamrater och överordnade har han gjort sig avhållen och uppskattad för sin duglighet, sin begåvning och sitt gladlynta och rejäla väsen. Han var en helhjärtad kristen, och som sådan låg honom särskilt Mongolmissionen varmt om hjärtat. Inom Strömfors bönhusförening blev Bohlin nyligen vald till kassör och samma befattning har han haft i Bolidens Broderskapsgrupp. Det minne den så hastigt bortgångne lämnat efter sig är sällsynt ljust och vackert. Närmast sörjande är hustru och två barn, men en talrik syskonskara, vänner och grannar, ja hela Strömfors' by och Bolidens samhälle deltar i sorgen, skriver en ortstidning.

Det kan även nämnas att en broder vid namn Gunnar Bohlin för tolv år sedan blev offer för en likartad gruvolycka i Boliden.

*

Än en gång påminner vi vår missions vänner runt om i de svenska bygderna, att gåvor till Stockholms syföreningars försäljning å Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69, tisdagen den 29:e april med största tacksamhet mottages och kan insändas till Svenska Mongol- och Japanmissionens Expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm C. Å själva försäljningsdagen kan gåvor också inlämnas å Hushållsskolan. Alla bidrag till denna för vår mission betydelsefulla försäljning mottages med stor glädje och tacksamhet.

Influtna missionsgåvor

Februari månad		*Januari—februari månader*	
1951	*1952*	*1951*	*1952*
8.638 : 18	10.120 : 50	18.795 : 61	25.943 : 79[1])

[1] Därav test.-medel kr 2 500 : —.

Redovisning

JANUARI MÅNAD 1952. *Forts.*

326 G. M. Gbg 27 : —; 327 A. K. Angerdshestra 10 : —; 328 L. O. Borås t. M. P:s und. 25 : —; 329 J. D. O. Berga 12 : —; 330 J. L. Falkpg 4 : 50; 331 Dalby mfg gm A. S. 150 : —; 332 M. A. Hammerdal 5 : —; 333 H. O. Jkpg 200 : —; 334 A. L. Kilafors 4 : —; 335 E. S. Malmö 5 : —; 336 C. S. A Mullsjö 2 : —; 337 Onämnd Norrkpg 2 : —; 338 H. J. Ronneby 12 : —; 339 E. F. Stjärnhov 8 : —; 340 K. N. Sunne 5 : —; 341 S. L .Sthlm 7 : —; 342 I. L. Gbg 20 : —; 343 T. E. Tärnsjö 7 : —; 344 N .R. Ulrhmn 7 : —; 345 H. S. Växjö 12 : —; 346 G. D. Åtvidaberg 5 : —; M. J. d:o 7 : —; G. D. 5 : —; 347 R. D. Örkllj-a 15 :—; 348 L. B. Ystad 5 :—; 349 K. S. Jämtl. Sikås 7 :—; 330 A. J. Lindesberg 12 : —; 351 A. A. Furusund 5 : —; 352 I. N. Asarum 7 : —; 353 S. J. Borås 25 : —; 354 A. G. Bromma 2 : — 355 M. R. Gardvik 5 : —; 356 A. J. Hdksvall 2 :—; 357 E. S. Helgevärma anv. enl. önskan 115 :—; 358 E. S. d:o 10 :—; 359 A. J. Skövde t. Edvin B:s und. 100 :—; 360 A. W. Kalmar 7 : —; 361 G. A. Krlkr 10 : —; 362 E. G. Lidkpg 2 : —; 363 V. N. Ljusfors 7 :—; 364 H. A. d:o 7 :—; 365 H. K. Svalöv 30 :—; 366 J. O. Strålsnäs 7 : —; 367 A. G. Sthlm 12 : —; 368 H. H. Vadstena 3 : —; 369 B. N. Vittsjö 10 : —; 370 Miss.-vänner, Skärsjö gm R. N. Västertryserum 30 : —; 371 E. K. Ålem 27 : —; 372 R. H. Boden 15 : —; 373 L. B. Gbg 7 : —; 374 A. B. Kilafors 5 : —; 375 H. M. Norrt—e 2 : —; 376 E. P. Ramdala 75 : —; 377 M. M. Råsboda 50 : —; 378 A. P. Slutarp 2 : —; 379 I. J. Skillingaryd 19 : 50; 380 B. D. Sthlm 58 : —; 381 A. K. d:o 54 : —; 382 H. N. Ljung 8 : —; A. L. d:o 7 : —; 383 K. G. Beted 7 : —; 384 M .L. Borås 10 : —; 385 F. K. Kåge 7 : —; 386 E. N. Klippan 15 : —; 387 A. F. Sthlm 7 : —; 388 M. W. d:o 4 : —; 389 B. R. Vätternäs 7 : —; 390 B. N. Skärvången 7 : —; K. M. d:o 7 : —; 391 A. B. Offerdal 44 : —; 392 T. S. Stavsnäs 15 : —; 393 C. H. Degerfors 50 : —; 394 H. K. Floby 25 : —; 395 A. V. Gamleby 2 : —; 396 E. D. Halmstad 10 : —; 397 G. L. Ljung 4 : —; 398 J. N. d:o 10 : —; 399 E. R. Lund 10 : —; 400 M. U, Lista 20 : —; 401 A. R. Malmö 2 : —; 402 D. O. Mölndal 12 : —; 403 E. E. Sthlm 25 : —; 404 M. S. Sala 100 : —; 405 J. O. L. Tärnsjö 10 : —; 406 B. N. Växjö 10 : —; 407 Koll. Olofsered gm pämb Ödenäs 26 : 11; 408 M. J. Ronneby 2 : —; 409 M. S. Malmö 10 : —; 410 M. H. Bjästa 150 : —; 411 Onämnd 10 : —; 412 A. Y. Borås 10 : —; 413 A. S. Hdksvall spbm 45 : —; 414 E. O. Malmö 2 : —; 415 E. S. Svenshögen 7 : —; 416 A. S. Vetlanda 200 : —; 417 G. P. Bromma 5 :—; 418 V-r i Fridene gm H. R. Blikstorp 232 :—; 419 S. J. Hrnsand 2 : —; 420 H. P. Högbynäs 10 : —; 421 E. O. Gbg 50 : —; 422 R. H. d:o 27 : —; 423 O. O. Latorpsbr 20 : —; 424 W. A. Mjölby 7 : —; 425 G. K. Norrkpg 7 : —; 426 S. K. Svalöv 22 : —; 427 H. H. Sellnäs 7 : —; 428 J. M. Upsl 2 : —; 429 C. G. Åsarp 7 : —; 430 M. N. Gbg 17 : —; 431 G. L.